

Sygn. akt V CSK 586/16

POSTANOWIENIE

Dnia 25 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z wniosku K. Spółki Akcyjnej w R.

przy uczestnictwie Agencji [...] w W.

o wpis,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 maja 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni od postanowienia Sądu

Okręgowego w G.

z dnia 22 marca 2016 r., sygn. akt III Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Wnioskodawczynie złożyła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w G. z dnia 22 marca 2016 r., oddalającego jej apelację od wpisu w księdze wieczystej dokonanego w dniu 12 października 2015 r. przez Sąd Rejonowy w T. w nowo założonej księdze wieczystej nr [...]. Powołując się na podstawę określoną w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c., wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia i poprzedzającego go orzeczenia Sądu Rejonowego w T. „...w części wpisu w dziale III księgi wieczystej [...] służebności drogi na działce nr [...]57 na rzecz każdorazowych właścicieli działki nr [...]16 i na rzecz innych nieruchomości współuprawnionych wymienionych w podrubryce 3.4.6. - wszystkich Sądu Rejonowego w G., dokonanego w sprawie o sygn. akt: Dz.[...] i przekazanie temu Sądowi sprawy w tej części do ponownego rozpoznania [...]”.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na przesłanki wskazane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Twierdziła, że „...podstawowym z zagadnień, które wymagają wyjaśnienia,

jest prawidłowe systemowe zdefiniowanie pojęcia nieruchomości na gruncie kodeksu cywilnego i ustawy o księgach wieczystych i hipotece. Następco (po zdefiniowaniu pojęcia nieruchomości), celowe jest również wskazanie warunków zastosowania art. 290 § 2 k.c. [...]”. Skarżąca sformułowała liczne pytania, na które - jej zdaniem - Sąd Najwyższy powinien udzielić wyczerpującej odpowiedzi, ponieważ sądy wieczystoksięgowe opierają się na bezrefleksyjnym ujęciu „jedna księga - jedna nieruchomość”.

Analiza wywodów zawartych w uzasadnieniu skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżąca nie przytoczyła argumentów, świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie przesłanek, o których mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

W art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. chodzi o zagadnienie obejmujące poważną wątpliwość prawną i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, którego wyjaśnienie ma znaczenie dla praktyki sądowej oraz dla rozstrzygnięcia złożonej skargi. Skarżący, wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne powinien sformułować to zagadnienie, wskazać na wyłaniające się poważne wątpliwości interpretacyjne, przytoczyć argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen i wykazać, że wyjaśnienie przedstawionego zagadnienia będzie miało znaczenie zarówno dla praktyki sądowej, jak i dla rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej.

Z kolei wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, skarżący powinien wykazać, że przepisy potrzebne do rozstrzygnięcia skargi wywołują poważne wątpliwości interpretacyjne i wyjaśnić, na czym one polegają albo wykazać, że przepisy te wywołują rozbieżności w orzecznictwie sądów. W obu wypadkach chodzi przy tym wyłącznie o poważne wątpliwości, wykraczające poza poziom zwykłych wątpliwości prawnych, które powstają niemal w każdym procesie decyzyjnym.

Pojęcie nieruchomości było wielokrotnie przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego, w tym m.in. w uchwałach z dnia 7 kwietnia 2006 r., III CZP 24/06 (OSNC 2007, nr 2, poz. 24), z dnia 26 kwietnia 2007 r., III CZP 27/07 (OSNC 2008, nr 6, poz. 62) i z dnia 17 kwietnia 2009 r., III CZP 9/09 (OSNC 2010, nr 1, poz. 4),

w wyrokach z dnia 26 lutego 2003 r., II CKN 1306/00 (Biul. SN 2003, nr 8, s. 8) i z dnia 22 lutego 2012 r., IV CSK 278/11 (OSNC 2013, nr 3, poz. 35) oraz w postanowieniach z dnia 30 października 2003 r., IV CK 114/02 (OSNC 2004, nr 12, poz. 201) i z dnia 30 maja 2007 r., IV CSK 56/07 (nie publ.). W powołanych orzeczeniach Sąd Najwyższy jednolicie przyjmował, że księga wieczysta jest czynnikiem wyodrębniającym nieruchomości w rozumieniu art. 46 § 1 k.c., w związku z czym obowiązuje reguła „jedna księga – jedna nieruchomości”. Skarżąca nie przytoczyła przekonujących argumentów, które przemawiałyby za potrzebą kolejnej wypowiedzi Sądu Najwyższego; dokonała jedynie własnej, subiektywnej oceny dotychczasowego orzecznictwa. Nie jest to równoznaczne z wykazaniem rzeczywistej potrzeby ponownego rozważania odnośnej kwestii. Poza tym - co uszło uwagi skarżącej - wyjaśnienie wszystkich zagadnień poruszonych w sformułowanych przez nią pytaniach wykracza poza granice kognicji sądu w postępowaniu wieczystoksięgowym,

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzą wskazane przez skarżącą przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. ani brana pod rozagę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

jw

l.n